

Entrevista a:

Gianrico Carofiglio

E El personatge principal del seu llibre és un advocat que acaba de fer quaranta anys i que, davant d'un encàrrec complex, recorda diferents casos que havia tractat quan encara era "jove" i que havia resolt amb èxit. La inexperiència ens fa més agosarats?

G. No sé si més agosarats. Potser més entusiastes i per tant capaços d'un major coratge, que potser també es podria anomenar gosadia, però que en aquest sentit per mi la paraula té una accepció positiva.

El protagonista del seu llibre fa diverses referències a la condició de la "por", o del "llançar-se al buit" que els joves advocats perceben a l'inici de la seva carrera professional. Des del seu punt de vista de magistrat, un jove advocat ha de tenir els ulls "tancats" o "oberts"?

Amb els ulls oberts, per captar matisos, detalls, humor. I alguna vegada amb els ulls tancats, per no perdre la capacitat d'imaginar les coses com haurien de ser.

El seu protagonista, l'avvocato Guerrieri, fa referència al fet que, als inicis de la seva carrera era habitual vestir-se de gris amb la finalitat de d'aparentar una major experiència davant els clients. Com a magistrat, creu que el vestuari d'un advocat influeix en un judici?

Crec que el procés és un ritus i que com a tal està regulat per una litúrgia, que inclou també una vestimenta: la toga, per exemple.

En diversos moments de la seva novel·la es fa una distinció important entre allò que pensa l'avvocato Guerrieri i allò que realment afirma davant els jutges i els clients. Què li ha inspirat aquesta visió de les coses tan encertada?

És un mecanisme difús: continuament estem obligats - no només els advocats - a dir coses que difereixen d'allò que pensem i que voldríem dir.

Particularment en situacions tenses i delicades com un judici. Ara m'adono que per mi, en els llibres de Guerrieri, aquest mecanisme s'ha convertit gairebé en una qüestió d'estil.

Ha existit de veritat el ciutadà que va arremetre contra el Palau de Justícia de Bari colpejant-lo a cops de destrat perquè no estava d'acord amb una sentència relativa a un testament que l'afectava?

Ha existit de veritat i - us dono una notícia - va ser reduït entre un coronel dels carabinieri i jo.

Tindria algun consell a donar-nos per què un advocat jove interroguí millor i que Guido Guerrieri, o el seu creador, seguirien?

Sobre la tècnica del contra-interrogatori us remeto a "L'Arte del dubbio": un manual de tècnica de contra-interrogatoris construït sobre case-studies, sobre actes de judicis reals, que vaig publicar ara fa deu anys com a text d'estudi i que ara ha estat publicat de nou, completament revisat i posat al dia, per l'editorial Sellerio. Qui el llegeixi descobrirà que alguns dels contra-interrogatoris de Guerrieri parteixen de judicis reals.

El poema "Itaca" de Costantinos Kavafis que cita en el seu llibre indica potser el camí a seguir per part d'un jove advocat que comença a exercir la seva professió?

No ho crec. Diria que, a l'advocacia com a tot arreu, només el viatge, només el recorregut, ens mostren el veritable significat dels objectius, de les metes que ens fixem.

Té nous projectes literaris?

Obviament sí! Estic treballant en un llibre sobre Bari, una novel·la sobre la ciutat i la memòria.

Podem esperar noves aventures del jove Guerrieri? En cas afirmatiu, quines diferències trobaríem entre les motivacions del personatge "jove" al personatge "senior"?

Gianrico Carofiglio és jutge

anti-màfia a la ciutat de Bari i escriptor.

Com a magistrat s'ha enfrontat a casos de violència de gènere, xarxes de prostitució, corrupció i als grans processos contra la màfia, la qual cosa l'ha obligat a viure amb escorta durant 5 anys. Com a escriptor ha venut més de 2 milions d'exemplars a tot el món i guanyat prestigiosos premis literaris. Acaba de publicar el llibre "Con los ojos cerrados" Ed. Plata Negra.

Tinc al cap una nova aventura de l'avvocato Guerrieri. Guerrieri en realitat ja va canviar entre la primera novel·la, *Testimone inconsapevole*, i les dues següents, *Ad occhi chiusi* i *Ragionevoli dubbi*. Han canviat les condicions externes i amb elles, ell també ha canviat. S'han de llegir els llibres per a saber com, però.

Per què va escollir que fos un advocat el protagonista de les seves novel·les? Creu que es presta a major idealisme la professió d'avocat respecte a la professió de magistrat?

Crec que em va atraure la idea de mirar les coses des d'un punt de vista diferent al meu, al d'un magistrat. Era una manera de viure una altra vida.

EP

Encara no ets del GAJ???

Apunta-t'hi enviant-nos un e-mail a advocatsjoves@icab.cat i rebràs informació dels nostres actes, cursos, festes i altres, a més de gaudir d'avantatges.

 www.icab.cat